

Megjelen minden vasárnap. Előfizetési ár : egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

A gyufa-árus leánya.

— Gyermekrege. —

Sylvester napja volt, az év utolsó estéje, havas, hideg este.

Az utcán, a hidegben és a sötétben, egy szegény kis leányka ment, födetlen fejjel és meztelen lábakkal, melyek vörösek és kékek voltak a hidegtől. A kis leány egy rakás kénés gyufát vitt ócska kötényében, míg egy kötegcset azokból kezében tartott. Egész nap, reggeltől estéig, senki sem vett tőle valamit, senki sem adott neki csak egy filért sem.

A hidegtől és az éhségtől reszketve lépdelt tovább a szegény gyermek, élő képe a nyomornak. Hópelyhek fődtek hosszú szőke haját, mely szép fürtökben hullt nyakára, hanem ő ezzel nem törődött. Valamennyi ablakból fénylett és ragyogott a gyertyavilág, hiszen Sylvester estéje volt, s ő is erre gondolt.

Két ház között beült egy zugba és összekuporodott; kis lábait összehuzta, hanem most még jobban fázott, s hazamenni nem mert, mert semmit sem adott el és egy krajczárnyit sem vihetett haza; mostoha-

atyja megverné, s azonkívül otthon is hideg volt.

Igy ült ott kicsiny, a hidegtől majdnem megmerevült kezeivel.

Ah, egy kénés gyufa bizonyára jót tenne neki, ha csak egyetlenegy szálat kihuzhatna a kötegecskéből, a falhoz dörzsölhetné és ujjait szabad lenne nála megmelegítenie.

Kihuzott egy szálat.

Rrrss! hogyan sziporkázott, hogyan égett! Meleg, világos láng volt az, mint egy gyertyácska, midőn kezeit följe tartotta; — csodálatos gyertya volt az. A kis leánynak valóban úgy látszék, mintha egy nagy vaskályha mellett ülne, melyben vigan pattog a tűz, szinte érzé a jóltevő melegséget. A leányka már lábait is kinyujtá, hogy ezeket is megmelegítse, — de — ekkor kialudt a lángocska, a kályha eltűnt, — csak az elégett gyufaszál picziny üszkét tartotta kezében.

Egy másikat huzott végig a falon.

Fellángolt, és a hol fénye a falra esett, ez átlátszó lett mint a fátyol, és a gyermek beláthatott a szobába. Az asztal hófehér abrosszal volt leterítve, ezen fényes porcellán-edények álltak, s egy tálon pompá-

san párolgott a sült lúd. És a mit még pompásabb vala nézni: a lúd leszállt a tálról, támolygó lépésekkel elindult a padlón és — villával s késsel hátában — oda bicsegett a szegény leánykához. Most kialudt a gyufa, s csak a vastag, nyirkos, hideg fal maradt vissza.

Még egy szálat meggyújtott.

Most ott ült a gyönyörű karácsonyfa alatt, csak hogy ez még nagyobb s még gazdagabb volt mint az, melyet az üvegajtón keresztül a kereskedő czifra boltjában látott. Ezernyi gyertyácskák égtek a zöld ágakon, és mindenféle tarka képek mosolyogtak rá, mint ott a kirakatban látta. A gyermek kinyújtotta kezét utánok, — de a gyufa kialudt. A karácsonyfa gyertyácskái magasabbra és magasabbra emelkedtek, — most mint csillagokat látta azokat az égen; közülök egy leesett, hosszú tüzes vonalat képezve.

— Most meghal valaki! — mondá a kis leány, mert az ő öreg nagyanyja, az egyetlen, a ki őt szerette s a ki már kün nyugszik a temetőben, elbeszélte neki, hogyha egy csillag lehull, egy lélek száll fel az Istenhez.

Ismét meggyújtott egy gyufát a falon.

Ujra világos lett, és ime! a fényesség közepett ott állt a jó öreg nagymama, oly nyájasan és oly szeretetteljesen.

— Nagymama! — kiáltá a leányka, — oh vigy el magaddal; tudom, hogy elmész tőlem, ha a gyufa kialszik, el fogsz tünni, mint a meleg kályha, mint a pompás lúdpesenyé és a nagy, gyönyörű karácsonyfa! — és gyorsan meggyújtotta az egész kötegecske gyufát, mert a nagymamát sokáig magánál akarta tartani.

És a csomó gyufa égett és oly fénynyel világított, hogy világosabb lett, mint nappal. A nagymama azelőtt soha sem vala ily szép, ily magas; a kis leánykát karjára ölelte, s mindketten fényben és örömben repültek magasra, oly magasra, — és ottfönn sem hideg, sem éhség, sem félelem nem volt, — ők az Istennél voltak . . . .

A zugban pedig, a falhoz támaszkodva, a hideg reggel első óráiban ott ült a szegény leány piros arcczal és mosolygó szájjal, — megfagyva az ó-év utolsó estéjén. Az ujévi nap a kis halottra sütött.

Mereven ült ott a kis leány a gyufa-kötegekkel, melyekből egy kötegecske el vala égve. „Melegedni akart,” — mondták az emberek.

És senki sem sejté, minő szépeket látott ő s minő fény közt lépett a jó nagymamával az uj-év örömeibe . . .

Tél borult le.

Eltűnt már a sárga lomb is,
Kiveszett a hervadt virág;
Letarolt lón erdő, mező,
Puszta, néma, bús a világ.
Megkomorult az ég beltja,
Terhes felhő ült ölére;
Mintha kihalt volna a föld . . .
Tél borult le a vidékre.

Bokornak és fának ága
Meg van fosztva levelétől;
Ámde dúsan el van lepve
Zuzmarától, csípős dértől.
Nem csendül fel rajta mostan
Dalos madár vig zenéje;
Legfelebb bús holló károg . . .
Tél borult le a vidékre.

Dideregve, félve hinti
Fényét a nap, vagy a felleg
Köpenyébe burkolózik,
Oly gyáva s élettelen lett.
Fel-feljajgat a fagyos szél
Zordon, fájó gyásznyögése:
Mintha halálharang volna . . .
Tél borult le a vidékre.

Befagyott a tó és csermely,
Jégbilines szilárdult rájuk;
Sűrűn hull a hó, a tájra
Gyorsan szó halotti fátyolt.
Szemfedélként terül az el
A természet holt testére;
Sírdalt zúg a vihar hozzá . . .
Tél borult le a vidékre.

Ámde uj életre támad
Ég, föld, hegy, völgy, mező, erdő;
Vigan, melegen süt a nap,
Dalt, illatot szór a szellő.

Meglombosul fa és bokor,
Csattog víg madár zenéje;
Tündérvilág ragyog, majd ha
Tavas borul a vidékre.

Városey Mihály.

A furfangos Kilinkó.

— Népmese. —

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember s ennek egy fia, a kit úgy híttak: Kilinkó Jankó, a ki nagyon vakmerő és furfangos legény vala, — kifogott volna az eleven ördögön is, vakmerősége pedig annyira ment, hogy apja által feleségül kérette a király gyönyörű leányát.

A szegény ember nagy rettegés közt lépett be a fényes királyi palotába, leborult a király előtt s kegyelmet kérve árva fejének, nagynehezen kinyögte, hogy minő járatban bátorkodott ő a felség trónja elé. Ez aztán nagyon furesa leánykérés volt, annyira furesa, hogy a király, de meg a királykisasszony is hangosan elnevették magukat.

— Hát kicsoda a te fiad? — kérde a szegény embertől a király.

— Nem más, mint a furfangos Kilinkó Jankó, felséges uram! — felelé Jankó atyja, a ki bizony szeretett volna száz mértföldnyire lenni innét.

— Kilinkó Jankó? — mondá a király, ki már hallotta hírét a kópénak. — No szegény ember! menj haza és mondd meg a fiadnak, köszöntetem szépen, hogyha ő olyan furfangos, ha az én istállómból egy hét alatt az én legkedvesebb almáspej-szörü, csillagos homloku, kesely-lábú csikómat el nem lopja, karóba huzatom; ha pedig azt el tudja esenni, akkor egy véka pénzt kap, s a leánykérésről is beszélünk aztán.

Hazamegy a szegény ember nagybúsan, mint a kinek az orra vére esepog, szinte előre látja, hogy már az ő fiát így huzzák, úgy huzzák a karóba.

Hanem a mint az egész dolgot elpanaszolta fiának, ez csak ezt felelte rá: „Mit búsul apám uram? kisebb gondom is nagyobb annál!”

A furfangos Kilinkó Jankó mit, mit nem gondol, felöltözött koldusruhába; az oldalára akasztott egy nagy tarisznyát, egy féloldal szalonnával és egy egész kenyérrel megbélelve; elül-hátul pedig egy-egy nagy csutora fityegett, — az egyikben a borok apja, a másikban meg a szilvaláng anyja volt, mit papramorgónak is szoktak csúfolni. Így felkészülve elment a király legkedvesebb almáspej-szörü, csillagos homloku, kesely-lábu csikáját elesenni, melyet azalatt a király parancsára egy álló hédig négy katona őrzött: egyik a farkát fogta, kettő a kötőféket tartotta, a negyedik pedig rajta ült a hátán.

Beköszönt hozzájuk Kilinkó Jankó a koldusruhában, fázva és dideregve, mint a kit majd megvesz az Isten hidege.

— Adj Isten jó napot, vitéz urak!

— Fogadj Isten, koldus ember; hát mi járatban vagy?

— Hát csak benéztem ide, mert majd megvesz az Isten hidege; talán csak megengedik vitéz uraimék, hogy egy kicsit megmelegedjem. Juj be hideg van! a fa csakugy pattog, a pipiske az utfélen fagy meg; én is, szegény hajléktalan, az uton fagnék meg, ha ilyen köpyörülő lelkek nem volnának, mint kegyelmetek, meg ha ilyen áldott papramorgó nem volna a világon, mint ez a csutora vére itt la!

Ezzel kapta a csutorát s jót huzott belőle; azaz csak úgy tett, mintha nagyokat kortyantott volna, pedig annyit sem ivott, a mennyitől egy tyúk se ütötte volna félre a kontyát. Aztán kézről kézre adta a kulacsot, s ez nyájas kotyogással biztatta a vitézeket: „Korty, korty, korty, igyál torok.” De a vitéz uraknak nem kellett sok biztatás, a papramorgó csúszott lefelé, mintha csinált uton szaladna, s mire harmadszor járt körül a csutora, csak a fenekén akadt még egy pár csepp.

— De már erre harapni is kellene valamit, — mondá az egyik katona; — de mit? ha csak ezt a csikót meg nem eszszük?!

— Ej vitéz uraim, — mondja Kilinkó Jankó, — nem azért bizták a csikót kegyelmetekre, hogy megegyék, hanem hogy vigyázzanak rá mint a szemök világára. De ne töprenkedjenek, meg van ám bélelve a tarisznyám! — s ezzel elővette a frisen sült

kenyeret meg a jó paprikás szalonnát, s odanyújtotta a legközelebb álló katonának.

Ez nem volt rest, előrántotta baranyai bicskáját, neki fogta a kenyérnek, hogy majd megszege. Csak szegi, de nem állhatta meg szó nélkül, és mondá:

— Hej! ha most itt volna az a Kilinkó Jankó, így kanyaritanám le a fejét, mint ezt a karajt la!

A furfangos Kilinkó Jankó pedig nem szólt egy kukkot sem, csak bajusza alatt nevetett magában. A katonák ezt persze nem vették észre, nagyon el voltak foglalva a puha kenyérrel és a paprikás szalonnával, s jó ágyat vetettek a borok apjának, mely a Kilinkó csutorájában kotyogott. A mint jólaktak, Jankó kapta a csutorát, kitekerte a nyakát, hogy csak úgy kibugygyant annak jóféle piros vére.

Kilinkó Jankó először, rá köszöntvén az urakra, maga huzott belőle egy jó sort, vagyis inkább csak úgy tett, mintha ivott volna, mert annyit se nyelt le, a mennyi egy esibének se ártott volna meg, — aztán oda nyújtá a kulacsot a vitéz uraknak, a kik alig várták már, hogy torkukat leöblíthessék.

A borok apja ugyancsak kínálgatta magát, s ő kegyelmék addig-addig pityizáltak, hogy végre mind a négy katona bögőnek nézte az eget, azaz csak nézte volna, ha a mámoros álom rá nem nehezedett volna pilláikra. Így hát ott feküdtek elnyulva a szalmán, mint egy-egy darab fa.

Ekkor Kilinkó Jankó eloldotta a kötőféket és kivezette az istállóból a király legkedvesebb paripáját; annak a katonának, a ki a csikó farkát fogta, egy nyirfaseprőt adott a kezébe, a kettőnek, a kik a kötőféket tartották, egy-egy kőzmadzagot nyomott a markukba, azt pedig, a ki a paripa hátán ült, felültette egy tilóra.

A szegény ember másnap reggel szépen elvezette az almáspej-szőrű, csillagos homlokú, kesely-lábú csikót a palotába, egyenest a király elé, s ez mindjárt kimérette a véka pénzt a furfangos Jankó számára.

A király ezután megcsóválta fejét és mondá:

— Látom, hogy a te fiad nagy mester, most már beszéljünk a leánykérésről. Mondd meg fiadnak: Köszöntetem Kilinkót, hogyha

a pokolból el nem hozza a vasorrú bábát, karóba húzatom, — de ha elhozza, akkor megkapja leányomat s vele együtt a felekirályságot.

Hazamegy a szegény ember nagybúsan, mint a kinek az orra vére csepeg, szinte előre látja, hogy már az ő fiát így huzzák, úgy huzzák a karóba.

Hanem a mint a király üzenetét elbeszélte Jankónak, ez csak azt felelte rá: „Mit búsul apám uram? kisebb gondom is nagyobb annál!”

(Vége következik.)

Tatár-iskola.

(Képpel.)

Mennyire meglepő látvány tárul fel szemünk előtt, ha egy tatár-iskolába lépünk, s mennyire különböző az ott alkalmazásban lévő tanításmód attól, mely nálunk uralkodik!

Shushában magasabb tanintézetek is vannak, melyeket azonban igen gyéren látogatnak, míg ellenben az elemi tanodák tele vannak mindig. Ezekben aztán ugyancsak zajosan foly a tanulás, és már jó mesziről észrevehetjük, hogy egy olyanhoz közeledünk. A tanulók mindnyájan fennhangon olvasnak össze-vissza, és fennhangon tanulják be leczkéiket is.

A tudományokat egy nagy teremben osztogatják, mely előtt az utczára, földszint, nagy erkély van; jó időben az ablakot nyitva tartják, s így az utczáról kényelmesen megszemlélhetjük ezen sajátságos iskola belsejét és a tanuló fiukat is. A tanoda belseje mindenféle arabeszkekkel van díszítve és a falakra versek vannak írva a Koránból, melyek mind a fiatalság oktatására szolgálnak. A fülkékben és a falak mellett könyvek és iratesomagok hevernek, a növendékek tarisznyái pedig oszlopokra vannak függesztve.

A mollah, ki a tanító hivatalát végzi, egy szögletben ül, vele szemben a kiválasztott növendékek csoportja guggol, — a keleti népek mit sem tudnak székekről, padokról, asztalokról, — kik többnyire jómódú szülék gyermekei, mindjárt meg lehet

bát,
kor
fele-

san,
inte
zák,

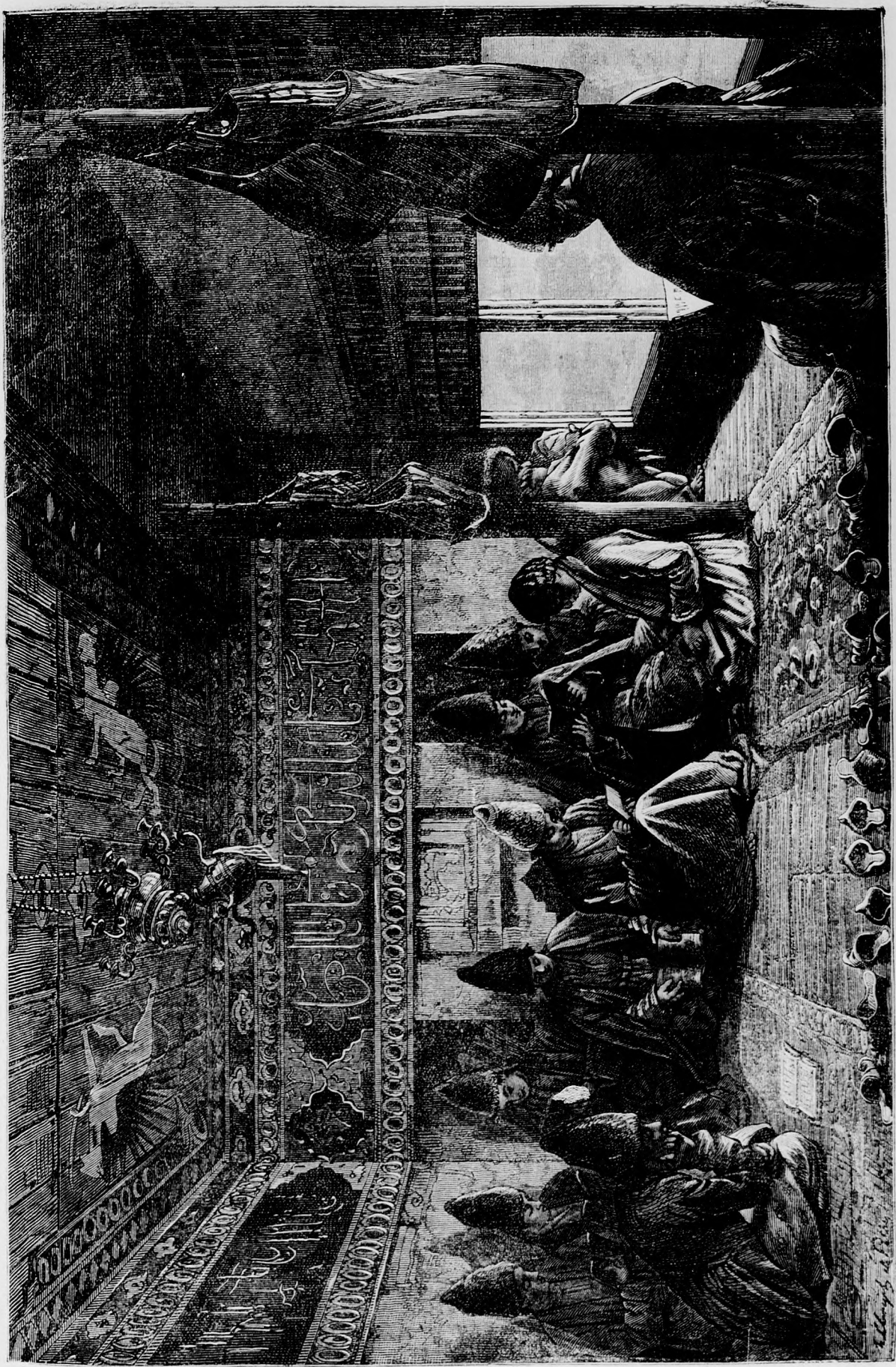
lbe-
rá:
m is

sze-
ink,
sban
aral-

k is
a lá-
dák
yan-
esz-
hoz
enn-
gon

ben
zint,
akot,
me-
kola
bel-
itve
ból,
szol-
llett
nö-
van-

gzi,
asz-
- a
pa-
ódú
chet

Tatár iskola.

őket ismerni jobb öltönyeikről. A többiek néha 80 — sőt százan felül is, tarka-barkán ülnek össze-vissza, még pedig, mint képünk mutatja, maguk alá kanyarított lábbal. Fü-leiket rendszeren be szokták tartani kezeikkel, tankönyveiket maguk elé helyezik a földre, vagy térdeiken tartják, jobbra-balra himbálják magukat s leczkájokat folytonosan mormolják vagy hangosan is kiabálják. Akkor aztán egyik jobban igyekszik, mint a másik társait fölülmulni a kiabálásban, s végre valamennyien éktelenül ordítanak.

Ha valamelyik tanuló azt hiszi, hogy már tudja leczkáját, oda mén a tanítóhoz s eldudorászsa neki versecskáját, de megakadnia nem szabad, különben emlékül és emlékeztetőül néhány vesszősapást kap, a mi azt jelenti, hogy most már menjen vissza helyére s tanulja meg jobban leczkáját.

Az érdeemes tanító urnak mind a két keze tele van dologgal; folytonosan rendet csinál, pirongatja és közbe-közbe ütlegeti kedves növendékeit. Keze ügyében mindig ott kell állani egy tuczat vesszőnek vagy korbácsnak, melyekkel aztán jobbra-balra osztogatja a tudományt, s üt kezekre, lábakra, hátakra, a hogy épen könnyebben hozzá juthat.

Néha rossz kedvében van a tanító bácsi s olyankor rendszeren azzal végződik az atyai oktatás, hogy a növendékek fele kékfoltos háttal, utczahosszat ordítózva megy haza. De a gazdagabbak gyermekei ilyenkor is megkíméltetnek, mert azok rendszeren hoznak magukkal valamit a tanító bácsi rossz kedvének felderítésére; irányukban a tanító puha mint a vaj, nem pedig kemény mint a kő.

De ez még mind csak mulatság és tréfa ahhoz képest, — ha a bot- és korbács-büntetést nagyobb mérvben alkalmazza. A tanító a gyermeket hanyatt fekteti egy kettős deszkára, melynek két nyílása van, hol lábait kidugja, kezeit pedig két iskolatárs tartja, hogy ne mozdulhasson, míg másik kettő könyörtelenül hullatja nádpálczával a kemény csapásokat a szegény gyermek talpára. A tanító ur csak nézi a műtételt és egész nyugodtan és kényelmesen csibukozik.

Ily módon szokták a fiatal tatárba belekorbácsolni a Korán verseinek bölcsességét, mert az egész oktatás csak abból áll, hogy

olvasni-írni tudjon és a Korán verseit könyv nélkül megtanulja; és mennyi ütleget, mennyi talpesapást kap e végett! — Kedves kis olvasóim, nem lenne kedvetek a tatároknál járni iskolába? . . .

Megérkezés a hidasnál.

(Képpel.)

Az öt ló vigan poroszkál a jól megrakott szekér előtt. Jól ismerik az utat, mely a mezővárosból hazafelé vezet. A gazda is nógatja őket egy-egy nyelvettenéssel, mert az ostort csak parádénak tartja kezében, hogy semmi se hiányozzék a szekérről, a mi oda való. Hátról az „anyjuk“ aggodalmasan tekintget körül. Nézi a fellegeket és a szürkületi kezdő láthatárt, melynek nyugoti részén épen most megy le a nap, mintha arany- és lángtengerbe merülne. Az utolsó pásztorgyerek is tudja pedig, hogy az esőt, vagy szelet jelent.

— Jó lesz sebesen hajtani, nehogy utban kapjon az eső, mert hazáig sehol sincs fődél.

— Csak a Tiszán túl volnánk már, — mondogatja az asszony gyakran.

Végre előttük van a Tisza, mely itt is kanyargó, mint mindenütt. Szilajon hengeríti tova habjait a homokos partok közt, melyeket gyakori áradásával messzire megmegtépdelt, helyet mosva a nádasoknak és sásoknak.

Köröskörül csendesség van, csak a sás és nád közül hangzik az élet zaja. Az égbolton széltépte felhők usznak, s olyan az egész, mintha habos márványból lenne kifaragva. Keleten már egészen sötét van; de nyugaton még ott ég a nap lángvörös fénye, mintha palástját fenn feledte volna a láthatár szélén. A Tisza ragyogón hasítja be magát a széles martok közé, mint egy óriás ezüst kigyó, mely vonaglásában megdermedett. Itt-ott a törpe füzek árnyékot vetnek, s a sötét lapokon egy-egy ezüst pont csillámlik meg, a mint a halak fölütögetik magukat.

A révész a tulsó parton pihen s kivette hálóját. Nádkunyhójában vigan patog a tűz, a lángok barátságosan integetnek s a bogrács rohog, sistereg.

A szél végig borzolja a vizet, suhogtatja a nádat s habfodrokkal környezi a hidast, melynek orránál a révész hálóját meritgeti.

Nagyon jó idő ez a halászatra.

Valahol furulyáznak. Néha közléről, néha távolról hallatszik, a mint a szél elviszi a hangokat. Dal is hangzik. A juhászok színtén megszólalnak olykor-olykor, s hallatszik néha a kolomp is, jelöl, hogy a táj nem pusztá, nem halt ki belőle az élet.

Odaát türelmetlenül vár az ötös fogatu szekér. Az anyjuk egyre nézi a fellegeket, s a fodros láthatárra függeszti szeméit, hol az első falu látszik. A lovak nagyokat horkolnak, s látszik rajtuk, hogy már vágynak az istálló és a puha szalma után.

A gazda, ki előbb arra számított, hogy a révész majd csak fölismeri vagy meglátja, most már elvesztette türelmét s átkiáltoz a tulsó partra. — A szél más irányban viszi hangját, s a révész úgy el van merülve a halászatba, mintha a Tisza minden halát ki akarná fogni.

De azért folytatni kell a kiáltozást, mert itt nincs más mód a révészt kötelességére

figyelmeztetetheni. A Tiszát oly rakoncátlan, makranczos víznek tartják, mely nem tűri meg hátán a hidat, s így a komp az egyedüli közlekedési mód, mely a két partot összeköti.

— No valahára! — kiáltja az asszony, mikor végre látja, hogy a hidas orránál mégis felemelkedik a révész, eloldja a komp s kezébe veszi a csáklyát.

A gazda pedig még egypár terringettét küld át a révésznek serkentőül, hogy gyorsan lásson a dologhoz.

Végre minden rendben van. A lovak már megszokták ezen vízi utazást s nyugodtan állnak a hidason; de a gyorsjárású ötös fogat nagy ellentétben áll a lassu vízi járművel, melynek csak átjövetele is kerül annyi időbe, mennyi alatt az öt poroszka minden megerőltetés nélkül haza ügethetne.

És a türelmetlenség nem használ semmit, egészen rá kell magát bízni az embernek a lomha hidasra, mely a folyó sodra ellenében még rézsutosan is megyen, épen olyan kimért lassúsággal, mintha boszantani akarná az embert.

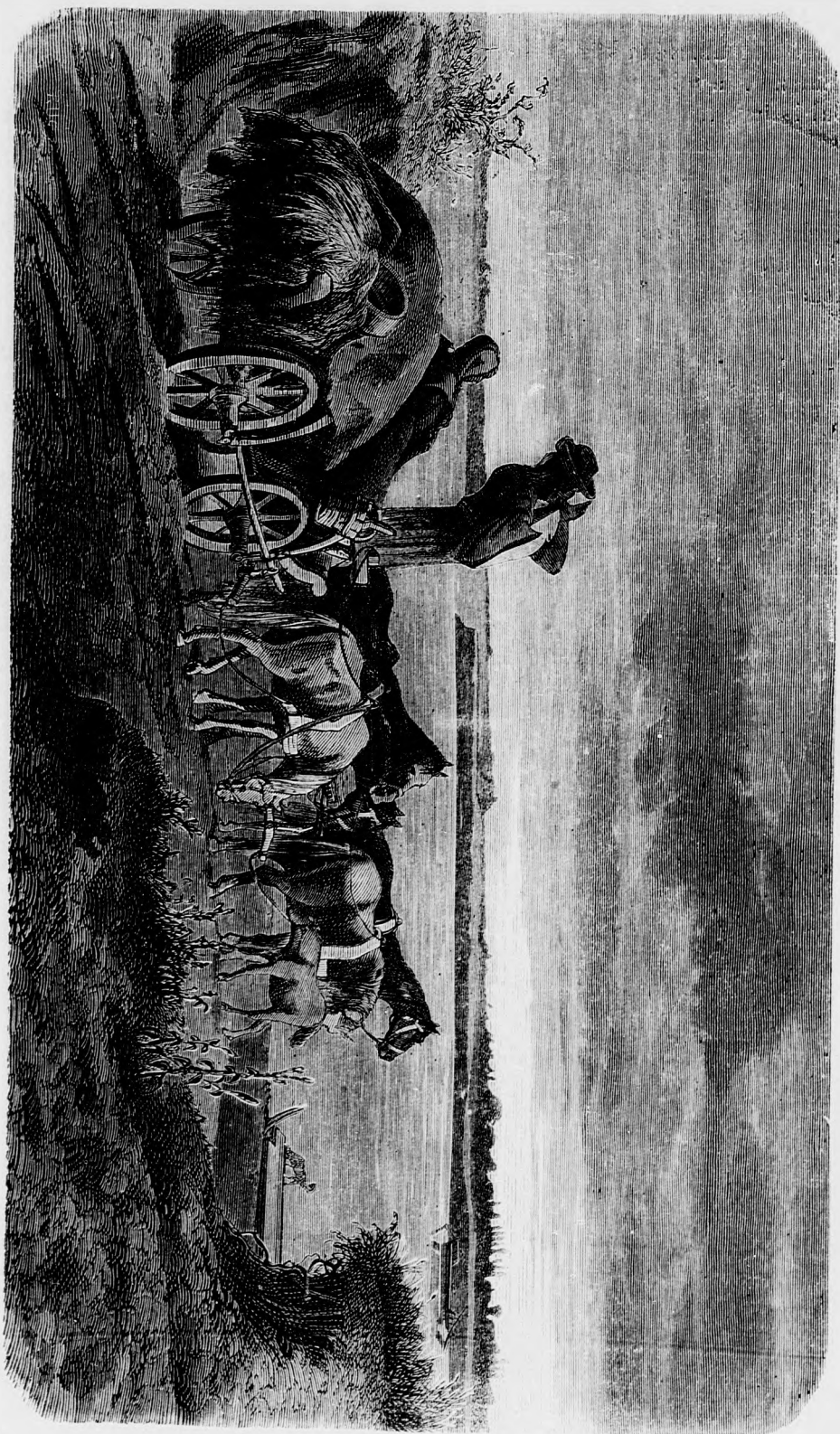
Farsangi versek.

Vig király.

Hegedülnek, muzsikálnak,
Jó kedve van a világnak,
A búbanat, szomorúság
Magukat a sutba húzzák,

S bóbiskolnak hosszú képpel,
— Aludjanak csak békével!
Mostan másé az uralom,
Számüzve van az unalom,
Hegyen-völgyön lakodalom,
Hej! huj! csupa vigadalom.

Megérkezés a hídnál. (Lásd szöveget a 70. lapon.)

E víg király kicsoda?
 A biz eleven csoda:
 Koronája csörgősapka,
 A palástja tarkabarka,
 Klarinét kormánypálczája,
 S adóul csak azt kívánja,
 Hogy hívei országszerte
 Hallgassanak a hangszerre,
 S táncoljanak, mulassanak,
 És a búval szakítsanak.

Ez aztán a kedves adó,
 Fizetőnek kedvet adó, —
 Exequálni nem is kell,
 Lefizetik jó szívvel,
 S vigad nagyja, apraja:
 Itt a *farsang*, hajaha!

Álarczosbálban.

Csinn, csinn, csinnadratta!
 Bum, bum, bumadratta!
 Czinini, czinini, pim, pum!
 Hopszasza, raszasza, csinn, bum!!!
 Oh jaj,
 Minő zshivaj!
 Fülelem dobja beszakad,
 Nem érthetni egy szavat,
 S ez a szörnyü forgás,
 Szédítő tolongás!
 Ember hátán ember,
 Valóságos tenger,
 Hullámzó, sodró,
 Zsibongó, morgó . . .

Jaj, hová jutottam,
 Az ártól sodrottan!
 Akármerre térjek —
 Környékeznek rémek;
 Csupa ijedelem,
 Helyem alig lelem,
 Oh hogy lesz itt maradásom,
 Mennyi mumus egy rakáson!
 Mi minden
 Van itten:
 Ördögök, szarvakkal,
 Tündérek, szárnyakkal,
 Vasorrú bába,
 Barát, csuklyába',

Hordófejü törpe,
 Gólyanyaku körte,
 Kobold, manó, kenderszakállal,
 Szörnyü pofák, vigyorgó szájjal,
 Tánczó czukorsüveg,
 Ugráló boros üveg,
 Aranyos vitézek, hosszú orral,
 Törökök, rémséges nagy puczorral,
 Borzas boszorkányok,
 Tarajas sárkányok,
 Elnyeléssel fenyegető vázák,
 Ficzánkoló csintalan pojáczák,
 És a többi, és a többi . . .
 Ha ezek mind nekem esnek,
 Megtépáznak, vagy megesznek,
 Jobb lenne tán innen szökni.

De jaj, egy nagy medve
 Itt áll lesekedve,
 Sőt nekem jön egyenest . . .
 Most lesz még csak „ne nevéss!” . . .

Bizony, bizony megszeppentem,
 Már azt hittem, hogy elvesztem,
 Vagy legalább ijedtemben
 Elájulok;
 De most az eszembe jutott,
 Hogy hol vagyok, —
 Kaczagtam aztán egy nagyot.
 — Mert hát az álarczosbálban
 A dicsőség azt illeti,
 A ki
 Mindenféle maskarában
 A *legnagyobb bolond!*
 Hát félre gond,
 S most rajta,
 Harsog a víg zene hangja:
 Csinn, csinn, csinnadratta!
 Bum, bum, bumadratta!
 Czinini, czinini, pim, pum!
 Hopszasza, raszasza, csinn, bum!!!

Ki vagy? mi vagy?

Fehér hó teriti a fekete földet,
 Ajtón, ablakokon üvöltő szél zörget,
 Hóban és a szélben, csillagtalan éjben,
 Jár a bakter félig alva, félig ébren.

Csikorog a mély hó, valaki közeleg, —
Egy fekete alak, közelebb, közelebb;
Szür alul a bakter kirántja lámpáját,
S ijedtében neki szegezi dárdáját.

„Ördög, avagy ember, ki vagy? mi vagy? fel! j!
, Nono, gyilkos vasat ellenem ne emelj!
— Kiált fel ijedten a fekete alak, —
Ember vagyok, csakhogy selyem álcza alatt.“

S leveszi az álczát, ráismer a másik:
,Ejnye hisz' az urfi! ugyan mit mókázik?!
Csaknem megijedtem a maskarájától,
Nekem is kijutott hát egy rész a bálból!'

Siet hazafelé bál után az urfi —
Dunnapehely alatt jó hosszut aludni;
De a bakter csak jár, hóban és a szélben,
Csak jár, csak jár, félig alva, félig ébren.

Borzasztó ébredés.

(Kaland. Képpel.)

Egy angol utazó, ki a déli tartományokat egészen bejárta, a következő érdekes, de vérfagyasztó kalandját beszéli dél-amerikai utazásából:

— Egy este, miután hosszú, fáradságos utat tettünk az ösvénytelen rengeteg őserdőben, egy meglehetősen nagy folyóhoz értünk, melynek partján igen alkalmas helyet találtunk, hol éjjeli tanyánkat felüssük; indián és fekete kísérőim mindent elkészítettek az izletes vacsorához, — vad pulykát, egypár makakó-tyukot és különös jóízű halat sütöttek, én pedig erős, jó theát készi-

tettem, melybe tán a szokottnál több rumot találtam tölteni, mert az estelkezés után sajtóságos bágyadtság fogott el.

Szokásom szerint parancsolám szolgálomnak, kösse fel függő-ágyamat azon helyre, melyet ideérkeztünkkinéztem magamnak a folyó partján, gyönyörű facsoport közt. A bemészülöttek ugyan arra figyelmeztettek, hogy nem jó lesz ily közel a víznél aludnom, hátha krokodilok vannak a folyóban; mire én nevetve feleltem, hogy azok nem másznak a fákra, ha vannak is a folyóban.

A mint ágyam készen volt, azonnal bele is feküdtem, és szolgálom rám teríté nagy, hosszú, meleg takarómat, mert az éjjelek e forró tartományokban, különösen reggel felé nagyon hűvössek szoktak lenni.

A mint lefeküdtem, nemsokára el is aludtam; a folyó hullámai oly kellemes altató mormolással siettek tova, a csillagok oly csodaszépen ragyogtak le rám s a szellő halkkal suttogott a hatalmas platan-fák óriási leveleivel, ki tudja milyen szépeket mesélt nekik, — a magas, karcsu bambusz-nád titokteljesen integetett koronás fejével, — és az álom sűrű fátyolként ereszkedett le szemeimre . . . . .

Sajtóságos képeket varázsolt előmbe ezen mély, kábuláshoz hasonló álom. A folyóból fehér habléányok emelkedtek ki, a levegőből csodaszép tündérek ereszkedtek le aranszegélyes rózsaszín felhőkön, a folyó habjai pirosak lettek és a habléányok oly szépen, oly csodaszépen daloltak, a tündérek körülöttem lengének, s rám mosolyogtak, virágot szórtak, — kinyújtottam kezeimet, hogy megragadjam őket, és — érintésemre a habléányok és légi tündérek megannyi kigyóvá váltak, melyek szörnyű nyelveiket öltögették felém, a habléányok csapkodták a vizet halfarkaikkal, s fel-fel nyujtogatták hozzám rút, tüzes szemü kigyófejeiket, s takarómba kapaszkodtak, és . . . . a rémület kiáltásával ébredtem fel, szinte örülvén, hogy e kínos álomtól megszabadultam.

Már hajnalodni kezdett, embereim nem messze tőlem mély álomban feküdtek az elhamvadt tűz körül, de — de, nagy Isten! mi az? — — takarómat csakugyan erősen rángatja valami s huzza lefelé, — és csapkodja a vizet. Felültem s körülnéztem, és hideg

borzadály futott végig testemen, — tekintetem egy óriási krokodil vérszomjasan pislogó apró szemével találkozott, mely szörnyű fogai közt tartá takarómat, s karmaival felfelé igyekezett kapaszkodni.

A rettentő, rút állat ily közvetlen közelléte egy pillanatra egészen elrémített, szinte érzém undorító lehelletét arczomon, — de a jövő perczen már lerántottam puskámat a legközelebb lévő ágról, hová azt inasom mindig akasztani szokta, — a szörnyű állat fejére irányzám és lőttem, — golyóm épen homlokon találta, és szétzúzott agygyal visszazuhant a folyóba, magával rántva

drága jó takarómat is, melybe annyira beleakadtak hosszú fogai, hogy azt nem ereszteté el többé s vele együtt elmerült; — a víz hullámokat vetett, — s midőn lecsillapult, nagy véres karika jelölé a helyet, hol a szörnyeteg fenékre szállt.

Lövésemre talpra ugrottak embereim is, s bámulva hallák, mi történt, milyen kedves reggeli vendégem volt. A krokodil tán egész éjjel ott lesett a fák tövében a vízben, s midőn nyugtalan álomban lerugtam magamról a takarót, egyik esücskének le

kellott lógnia, úgy hogy a krokodil elérhette.

Nekem pedig hosszú időre elmúlt a kedvem folyók partján függő ágyban hálni, ha még olyan gyönyörűen mormoltak is a habok s még oly titokteljesen suttogott is a szellő a pálmák vagy a platánok levelével.

Téli mulatság.

Csillogó hó a mezőkön,
Jégvirág az ablakon,
Cserje és fa zuzmarával
El van fődve gazdagon.

Vigan zúgó kandallónál
Jó most ülni, jó bizony,
De a fürge gyermekeknek
A szobai lég — iszony.

Ha csak őket posztószélllel
Asztallábhoz nem kötöd,
Nem maradnak a szobában, —
Ime, már mind kiszökött.

No hiszen lesz most mulatság,
Lesz ugrálás, lesz zshivaj:
Háborúsdí, hógolyókkal,
Ha talál egy — semmi baj!

Hát a dombon! Ott az élet!
Az még csak az igazi:
Apró-cseprő könnyű szánnal,
Mint a szél, lesiklani.

Egy-egy bukfencz csak megjárja!
Kacagnak a többiek;
Semmi baj no, a bufenczest
A lágy hó nem üti meg.

Talpra ugrik s megnyergeli
Szán-csikóját ujjal,
Fel a dombra, kezdi ujra,
S más ha bukik, — ő kaczag.

A lidércz.

(Képpel.)

— Nézzétek! nézzétek! Futó csillag a földön!

— Dehogy csillag! Hiszen épen most ölnyi magasra nyult ki!

— Most meg olyan, mint egy sugárzó tüzes golyó.

— Lám, lám! hogyan fut, szökdécsel, most ismét nagy, — megint kicsi; ejnye már mi lehet az?

— Mennyire felszökött most lángja, és — hová lett? — eltűnt, semmit sem látni többé, a fekete sötétségen kívül!

Igy kiáltoznak a gyermekek, kik egy esinos falusi lak erkélyén egy nedves, meleg tavaszi estén gyűrűsdit játszottak, s játék közben egyszerre egyikök a kerten túl messzire elterülő mocsáros rétekre pillantva, észrevette azon csodálatos tűneményt, melyet a köznép „lidércz“-nek nevez, s mi nem más, mint a „bolygófény“ vagy hibásan mondva „bolygótűz“, mert az korántsem tűz, mivel nem meleg, hanem csak fényes.

A zajra kilépett a gyermekek édes atyja s kérdé, mit bámultak meg olyan nagyon?

— Oh az valami igen szép és csodálatos volt, papa, — mondá Emmike, — olyan volt, mint egy futó csillag.

— De hiszen kékes, magasra felnyuló láng volt, — szólt közbe Géza.

— Oh nem, — kiáltá Mariska, — vörös, tüzes golyóként lebegett a levegőben!

— Dehogy! Hiszen ide-oda szökdécselt, aztán magasra kinyult, összeesett, és eltűnt.

— Miután mindnyájan leirtátok a látvány minőségét és alakját, most majd én elmondom nektek annak igazi nevét és mivoltát: ama csodálatos tűnemény, mely egyszer kicsi, egyszer nagy, hol úgy néz ki, mint egy lámpás, melyet egy szaladó ember tart kezében, hol úgy, mint felfelé nyaldosó láng, nem egyéb, mint az ugynevezett „lidércz“, vagy „bolygófény“, melyet azonban

csak a mocsáros helyeken, meg ott, hol rothadó állati és emberi testek, vagy legalább azoknak maradványai vannak elásva, ugyanint temetőekben, csatamezőkön, nyúzóhelyeken, de néha valamely szemétdombon is, hová például hushulladékok, zsiros csontok dobáltatnak, lehet látni, — s innen magyarázható, hogy a miveltség nélküli emberek rémeknek, gonosz szellemeknek hiszik ezen ártatlan fénytűneményeket, miután csak éjjel, és pedig rendszeren csak az éjnek első felében üzik játékukat.

— Hát miért van az úgy? — kérdé Emmike kíváncsian.

— Mert este és éjfélutánig még tart a meleg, melyet a föld felszine napközben magába szítt, s a párák és gőzök, melyek ezen fénytűnemények okai, akkor jobban fejlődnek és emelkednek, mint az éjnek második felében, midőn a lég és a föld felszine már meghült.

— S milyen párákból és gőzökből képződnek a bolygófények, édes atyám? — kérdé Géza.

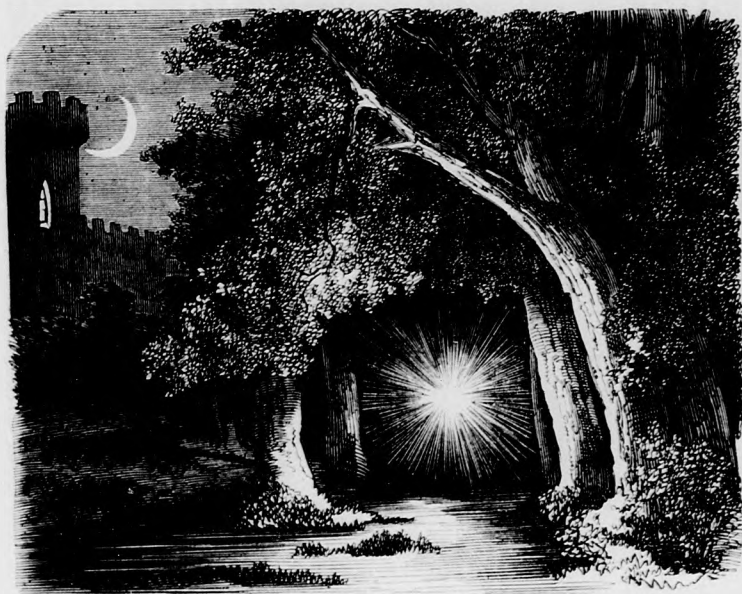
— A bolygófény villó- (phosphor) és köneny-gáz, mely a levegőben magától meggyulad. Az ilyen gázok pedig csont- és más állati anyagból fejlődnek, ha az rothadásba mén át; a köneny pedig posványos, álló vizekből, mocsarakból fejlődik, s azért láthatunk az olyan réteken, erdőszéleken, vagy mélyen az erdőben fekvő tavak körül, tavaszkor és ha meleg ősz van, legtöbb bolygófényt. A köznép sokféle babonás mende-mondát beszél a bolygófényekről; azt hiszik, hogy azok elkárhozott bolygó-lelkek, melyeknek feladata a magános vándort tévutra vezetni, s hogy a ki követi őket, rendszeren nyomtalanul eltűnik. Ez különben igaz, mert a bolygófény, ha valaki közelről feléje megy, a légnyomásának engedve hátrál, míg az előle futót üldözi, utána vonzatván a léghuzam által; már most ha például éjjel, ismeretlen vidéken valami fáradt vándor egyszerre világosságot lát a távolban, könnyen követi annak irányát, remélvén, hogy valami emberi lakot vagy magános pásztort találhat, s ott a tűz mellett ő is megpihenhet. Hja! de a csalfa fény egyszerre eltűnik szemei elől, s pár pillanat múlva ismét más helyen merül fel, s épen úgy néz ki, mint egy lám-

pás világossága, melyet egy sietve haladó ember visz; — utána siet a fáradt vándor, és — egyszerre a posványba jut, a talaj eltűnik talpai alól, — iszonynyal érzi, mint sülyed mélyebbre és mélyebbre, hasztalan kapaszkodik, vergődik, — a posvány mindenütt enged, — egypár percz — s az egész ember elsülyedt, — egy pillanatig sötét mélyedés látszik a mocsárban, aztán ismét összefoly, sima lesz, — és az elsülyedtnek nem marad semmi nyoma, a lidérczek pedig tova lengnek csodaszerű tánczukban. Én egyszer magam is majdnem áldozata lettem a bolygófénynek. Fiatal-koromban egyszer meleg őszi időben nagyszerű vadászatot rendezett egy jó barátom, melyben én is részt vettem; este vig lakomára gyűltünk össze szép va-

dászlakában, mely mélyen benn volt egy nagy erdőben. A lakoma után hazafelé lovagoltam; a hold keveset világított, mert utolsó negyede volt, de én bízhattam okos paripámban, mely igen jól ismerte az utat. Az erdő a hegyek aljáig terjedett, s ott messzire nyuló

posványos rétek voltak, melyeken egy nem széles ugyan, hanem kemény töltés vezetett keresztül. Szerencsésen kiertem az erdőből, s épen midőn a töltésre tértem, nagy fekete felhő takará el a holdat. Lovam egész biztosan haladt; egyszerre úgy volt, mintha egy lámpást vivő ember átszökött volna a töltésen, — lovam füleit kezdé hegyezni, — most megint egy — és megint kettő, melyek egymást üldözik; — lovam nyugtalankodni kezdett, konyított, horkolt, s magam is kissé nem jól kezdém magamat érezni Villám hátán; — — egyszerre egyenest felénk fut egy vöröses sugárzó golyó, s épen Villám előtt hirtelen ölnyi magasra felnyulik egy kékes láng, mely a jövő pillanatban ismét

összeesik és eltűnik. De abból én már keveset láttam; lovam megijedt a vakító, valóban kisérteties fénytől, mely épen az orra előtt szökött fel, — félre ugrott — s én egyszerre a földön álltam, — a ló eltűnt alólam; hanem szerencsére nem eresztettem el a kantárt, s egy ugrással a töltésen valék s arra fordítám a szügyig elsülyedt Villám fejét, is, s nyájas szavakkal bátorítám őt a kivergődésre. Az okos állat megértette szándokomat, s minden erejét megfeszítve, kirántotta első lábát, s a töltés kemény szélébe kapaszkodva hatalmas ugrással kiszökött az undok mocsárból. Egyedül az mentett meg minket a mocsárba fuladástól, hogy a hely, melyre lovam ijedtében ugrott, csak egy ugynevezett mocsárszem volt, a

milyenek a posványos réteken itt-ott találhatók. Ezek kisebb-nagyobb kút-alaku, vízzel telt tölcserék, melyek néha oly mélyek, hogy szinte feneketlennek látszanak; némely helyen, különösen nagyon meleg, száraz nyári időben, vékony kéregképződik

felszínükön, melyet a fű benő, — az ilyen helyek feltűnnek, mert a fű ott rendkívül buja, de csak rövid, és gyönyörű élénkzöld, a melyet másutt nem láthatni.

Miután a szárazon és szilárd talajon éreztük magunkat, folytattuk utunkat; de én szépen gyalog mentem, s utánam ballagott Villám, lecsüggesztett fővel, mintha szégyelné oktalan ijedtségét, mely majd életünkbe került. Már hajnalodott, midőn haz értünk, és csak akkor láttam, milyen szépen nézünk ki, — szürke lovam szügyig fekete volt, — s milyen éktelenül nézett ki szép vadászöltözetem és tollas kalapom, azt nem is lehet leírni.

Schwartzter Géza.

Kis köszöntő.

Névnapi üdvözlés.

— Apámnak. —

Nevednek ünnepén,
Lelkünknek szárnyain,
Virágot hoztam én
S kicsiny testvéreim!

Oly szépen illatoz,
„Szeretet“ a neve,
Mely egy boldog órán
Szívünkben születe.

Szeretünk, jó apánk,
Szívünkbelől tégedet;
Kérjük a jó Istent,
Tartsa meg éltedet!

Hogy hűn védelmező
Árnyas lombod alatt
Felnevelhesd nagyra
Kis ibolyáidat.

És az erős cserre
Felfutó folyondárt,
Anyánkat, ki minket
Karjai közt himbált:

Velünk együtt védjed
S öleld szeretettel;
Atyai gondodért
Megáld Isten, hidd el.

Szerető Istenem,
Hallgasd meg imámat:
Tartsd meg családjának
Kedves jó apámat!

F. E.

Egészségi tanácsadó.

Közepén vagyunk a télnek, — de ez nem szép fehér, csillogó mezben, hanem lonesos, sáros katrinezában köszöntött be, magával hozva a kisebb-nagyobb betegségek egész hosszú sorát, melyek nagyjából onnan származnak, hogy a gyermekek — sőt a felnőttek is — nem ügyelnek arra, miszerint ha lábaik átáznak és átfáznak, azonnal elejét vegyék a bajnak.

Ha ilyen nedves, lucskos időben kénytelenek vagyunk kün járni s lábaink átáznak, annak rendszeres következménye: köhögés, nátha, bélhurut, torokfájás, és még sok egyéb betegség. Pedig e rossz következményeket igen egyszerű szer által ki lehet kerülni; nem kell egyebet tenni, csak az

átázott és átfázott lábat jó meleg vízben megfürösztetni s aztán vastag törülővel szárazra dörzsölni. De megjegyzendő, ezen szer csak akkor alkalmazható, ha a láb *a nedvességtől fázott át*; — a száraz, kemény hidegben átfázott lábat ellenkezőleg *hóval* kell dörzsölni mindaddig, míg a láb egészen meg nem melegszik. Így ki lehet kerülni az oly fájdalmas és kellemetlen fagyást.

Ha pedig kedves olvasóink közül valaki már megfagyasztotta kezét vagy lábát, annak is szolgálhatunk egy kipróbált és igen egyszerű gyógyszerrel:

Egy meszely sört föl kell forralni s annyi timsót tenni bele, a mennyit felolvaszt; ezen folyadékba vastag, puha rongyot kell mártani, s oly melegen, a mint az illető kiállhatja, borítsák a fagyos helyre, aztán kössék be száraz kendővel s hagyják rajta megszáradni.

A ki tanácsunkat követi és ezen egyszerű gyógyszert többször használja, rövid idő múlva megszabadul ama kellemetlen és fájdalmas bajtól.

Adomák.

— **Az az ő dolguk.** Nagyban beszélte az obsitos huszár, hol járt, merre járt és miket látott ő, mikor idegen országokban táborozott. „Egyszer Itáliában olyan vidékre értünk, a hol olyan nagy méhek röpködtek a mezőkön, mint — mint egy-egy bányá! — „Ejnye, — szól közbe egy bámuló hallgatója, — képelem, minő nagy lehet ott egy méhkas! — „Nagy? — felel vissza a huszár, kit egy kissé kihozott sodrából a váratlan közbeszólás; — bizony nem nagy az, csak olyan, mint nálunk.“ — „Hát aztán hogy férnek bele azok a bányanagyságu méhek? — „Már az az ő dolguk; különben is azt nem láthattam, mert akkor már elmasiroztunk,“ — vágta ki magát a sulyok elvetésén rajtakapott vitéz.

— **Megkötött kövek.** Egy korhelykedő vándorló idegen országba ért, s épen azon éjjel, melyet ő a határszéli koresmában vígan töltött el, keményen fagyott. Midőn az első faluba ért, a kutyák oly dühösen megtámadták, miszerint botjával nem védelmezheté magát eléggé, s lehajolt, hogy a körüle heverő kövekből egyet felvegyen; de az oda volt fagyva, s míg ő a kövel bajlódott, valamelyik kutya megharapta a lábát. „Milyen átkozott ország ez, — kiáltá fájdalmában, — hol a köveket megkötik, a kutyákat meg szabadon hagyják.“

Krónika.

— **Szerencsétlenség vigyázatlanságból.** Keeske-méten egy kereskedősegéd, hogy a fűtőkemenczébe berakott fát könnyebben meggyújthassa, oly nagy mennyiségű petroléumot öntött rá, hogy az a be-

rakott fáról ki- és a kemenczébe benéző segéd ruhájára rá folyt. Meggyújtván a segéd a petroleumot, az rögtön kiesapott a kemenczéből és a segéd ruháját is meggyújtotta s lángba borította. Az lélekjelenlétét elvesztve futkosott ide s tova; a többi segítők pedig, a mint társuk veszedelmét észrevették, a helyett, hogy annak segítségére siettek volna, inkább becses és drága egészségüket és életüket féltve, a műhely ajtaját magukra zárták, nehogy valamiképen életveszélyben lévő társuk által még ők is „tűzbe jöjjenek“. A szerencsétlen segéd oly nagy égési sebeket kapott, hogy azokból aligha kiépülhet.

— **Az idei tél rendkívüliségéhez.** A Zenta és Bece mellett pusztákon nemrég délibábot láttak, mely tünemény tudvalevőleg csak nyáron szokott mutatkozni. Sokhelyütt az alma és az eper érni kezd, míg másutt a tavaszi növényzet már teljes pompájában diszlik, sőt néhány utazó azt beszéli, hogy sz.-jánosbogarakat is láttak fényleni. Temesvárott pár nap előtt, + 12° R. mellett, mintegy öt perzig tartó, esővel vegyes jégeső volt. Torontálmegye N.-Gáj községe fölött jan. végén mennydörgött. A nagy-várad szőlőhegyeken kinyílt ibolyákat szedtek, — de ezeknek nem volt illatok. Győr mellett eleven cserebogarat fogtak, stb. Egyébiránt egy angol időjós azt jövendőli, hogy az idei esztendő nagyon termékeny lesz s a fák már február végén virágozni fognak. Majd meg-lássuk!

— **Mammuth-csontváz.** Vácához közel, Szobb mellett, egy téglagyárban csaknem egészen teljes, óriási nagyságu mammut-vázat találtak. Muzeu-munkba fog kerülni.

— **Szívárvány.** Debreczenben közelébb reggeli 8 órakor gyönyörű szívárvány tündökölt az égen. Januárban ritkaság.

— **Elejtett hiúz.** Árvaváralja környékén az erdőkerülők jelentése szerint rég idő óta pusztította az őzeket egy különös állat, melyről nem tudták, hogy farkas-e, róka-e, medve-e, vagy óriási vadmacska-e, mert hozzá hasonlót még soha sem láttak. Swirczek földműves egy erdőkerülővel medvét indultak keresni, midőn a különös állatot egy erdei ösvényen fekve találták. Swirczek előbb őznek tartotta s negyven lépésre közeledve hozzá félriasztá, s csak akkor látta, hogy még soha sem látott vaddal van dolga. Rálőtt s oly szerencsésen találta, hogy két nagy ugrás után, melyet a sietve hátráló földműves felé tett, s mely tíz ölnél nagyobb volt, élettelenül terült el. Húsát elköltötték, bőrét pedig Zichy Ödön grófnak küldték. Hossza a bőrnek 4 láb, 3 hüvelyk volt, igen szépen pettyezett és barnított.

— **Hány ház van Pesten?** E kérdésre megfelelő a legújabb kimutatás, mely szerint a pesti házak összes száma 5064.

A nagyvilágból.

— **Kemény tél.** Keleti Szibériából jelentik, hogy ott november közepe óta szakadatlanul rendkívüli hideg uralkodik, mely időnkint oly fokra hág, hogy az emberekre és állatokra nézve majdnem elviselhetlen. A legöregebb emberek sem emlékeznek hasonló időjárásra.

— **Eltemetett falu.** Saorges falu, mely a Franciaországból Turinba vezető uton fekszik a hegyek közt, hegyomlás következtében egészen megsemmisült. Szerencsére a katastropha nappal történt s így emberélet nem veszett oda, de most többszáz család bolyong hajlék nélkül. Az említett helység I. Napoleon első fegyverténye által lett nevezetessé.

— **Furcsa számítás.** Egy francia orvos, kinek nem volt egyéb dolga, következő statisztikai számítást tett: Egy ötven éves ember 6000 napot aludt, 6000 napot dolgozott, 8000 napi mozgást tett; 1500 napot evéssel töltött, 4000 napig mulatott, 500 napig beteg volt. Ötven év alatt elfogyasztott 70,000 font kenyeret, 20,000 font húst, 5000 font zöldséget és 32,000 liter vizet, mely együtt 300 láb felületű és 3 láb mélységű tavat tenne ki. Mindez csak középszámítás.

— **Nagy tengeri szerencsétlenségről** írnak Londonból. A „Nordfleet“ nevű gőzös, mely kívándorlókat volt Ausztraliába szállítandó, a csatornában egy idegen gőzös által fenékre turatott. A 412 utazó- és hajólegénységből csak 85 személy mentetett mág. Az idegen gőzös nevét, mely utját tovább folytatta, nem tudják.

— **Zsebmetszői vonás.** Amerikai lapok beszélnek a következő élményt. Egy idegen, ki egy zsebárús raktára előtt haladt el, figyelmesen vizsgálgatott egy kiakasztott kabátot, hirtelen azonban visszalépett attól. „Meg akarja ön venni e kabátot,“ — kérde a zsebárús. — „Semmiesetre sem,“ — viszonzá a férfi; — „szegény fiu, még igen jól emlékszem, hogy e kabátot azon napon viselte utoljára, midőn a himlőt megkapta.“ A férfi odább ment, az aggálytól izzadó ruhaárús pedig teljes szívéből, bármily olesón, szabadulni ohajtott a kabáttól. Midőn kevés idő multán az idegen cimborája megjelent, azt egy dollárért vette meg.

— **Egy rettentő hangverseny.** Barnum világhírű muzeuma Uj-Yorkban a napokban a lángok martaléka lett. E muzeum egyebek között mintegy száz vadállatot is foglalt magában, melyek a tűz és hőség fokozódásával mindinkább borzasztó ordításban törtek ki; dühük rettenetes volt és rendkívüli erővel ugrándoztak rekeszeik vasrudjaira, s így aztán senki sem mert közeledni feléjük és mindnyájan ott veszték. Volt három elefánt is, két felnőtt nőstény és egy borju, mely utóbbit anyja orrmányával átfogta s az ajtó nyíl-tával sietve magával vitte; a harmadik elefánt azonban nem akart mozdulni s ott veszett a tevék-

kel együtt, melyek térdre ereszkedve nem voltak távozásra birhatók. A majmok hasonlóan nem mozdultak s a lángok martalékai lettek. Borzasztó volt látni ez élve porrá égő vadállatokat s hallani azon nagy kórust, melyben az orosz lányok ordítása, a tigrisek mély morgása, a leopardok éles süvöltése, a majmok vijjogása, a szarvasok és giraffok makogása és más számtalan kétségbeesett hang ölelkezett.

Talányok.

R. L.-tól.

- 1) 4. 7. 15. 16. 8. Falusi nép szereti ezt, Örvend, ha rá bármit vihet. —
 4. 10. 6. 7. 8. 13. 3. Számos ember ily ipart üz. —
 13. 14. 3. 7. 17. Ez sok eseményt hírül visz. —
 11. 5. 9. 9. 10. Meglehet, hogy saját neved,
 6. 7. 8. 2. Vagy azé, kit szived szeret. —
 1. 5. 11. 10. Ez soknak ad keresetet. —

1—17. Ifjúság számára működik hasznosan Pártoljuk is tehát az egész hazában

2) m KÖD am

Számfeladványok.

Közli: R. L.

1) Két ember találkozott egymással az uton, mindakettő juhokat hajtott. Az egyik azt mondta a másiknak: „Adj nekem juhaidból egyet, — s kétszer annyi juhom lesz, mint neked.“ — A másik felel: „Adj te nekem egyet, és annyi juhom lesz, mint neked.“

Találjátok ki, hány juha volt az egyiknek és a másiknak?

2) Egy csiga fel akar mászni egy 7 láb magas falra. Mindennap felmászik 3 lábnyira, de éjjel visszacsuszik 2 lábnyit.

Kérdés: hány nap alatt jut fel a fal tetejére?

Megfejtési határidő febr. hó 19-dike. A megfejtők s a jutalomnyertesek nevei a febr. hó utolsó vasárnapján megjelenő számban lesznek közzétéve, a megfejtéssel együtt.

A 3-dik számban közölt talányok értelme:

- 1) **Ha nem fehér fekete.**
- 2) **Parkány.**
- 3) **Január hó.**

A megfejtést beküldték: Laesny István, Szíjjártó Miklós, Heckenast Aladár, Sternthal Lajos, Beniczky Barna, Justh Zsiga, Kuliffay Lajos és Bella, Masavorszky Béla, Markhot Aladár, Kovács Róza, Andreánszky Emil,

Heltay Jenő, Sperlág Árpád, Nagy F. Miklós, Komáromy Ödön, Thaly Ilona, Löv Lujza és Gizela, Stépan Irénke, A várgedei r. k. tanulók, Mencez Berta, Liszka Kornél, Kleé Mariska, Potoczky Ilona, Kádár Árpád, Wollemann Emilia és Béla, Szücs Emma, Mérey Miklós, Frank Julia, Morvay Gabrielle, Illyés Endre, Teleky Sándor és László, Molnár Lajos és Ilka, Tóth Juliska, Zagya Janka, Faller Vincenzia, Aczél Ferencz, Mátyás Anna, Meskó Ábris, Sembery István, Szabó Sándor, Filep Erzsike és Zsuzsika, Klein Artur, Mojzer Magda, Kollár Kálmán, Pap Gyula, Kern Hugó, ifj. Gregus Zsigmond, Lázár Lenke, Majoros Elemér, Barabás Jenő. — A két jutalmat sorshuzás útján: Stépan Irénke és Mojzer Magda nyerték.

A 2-dik számbeli talányok megfejtését utólag beküldték: Thaly Ilona, Faller Vincenzia, Jeney Erzsébet, Frank Julia, gr. Wickenburg Markó, Ferenczy Jolán, Szücs Béla, Wollemann Emilia és Béla, ifj. Gaszner Pál, Kern Hugó, Liszka Kornél, A várgedei r. k. tanulók, Stépan Irénke, Komáromy Ödön, Mátrai István, Sperlág Árpád, Masavorszky Béla, Justh Zsiga, Heltay Jenő, Majoros Elemér, Nagy F. Miklós, Osz István, Barabás Jenő, Lázár Lenke.

Együttal megemlítjük, hogy a három-nyúlfeles feladványt a most elősoroltak közül ketten egészen helyesen fejtették meg, miért is külön dicséretet érdemelnek, ha már a jutalom-sorsolásban nem részesülhettek. Ezek: Kern Hugó és Masavorszky Béla.

Szerkesztőségi kis posta.

— **Özv. M. P.-né** urnőnek: A szerkesztőségnek czimezve.

— **F. F. E.** urnőnek. Köszönjük küldeményét. A többire is rá kerül a sor. A kettős levél nagy örömet szerzett nekünk. Az ilyen anya és az ilyen gyermekek büszkék lehetnek egymásra. Legszívélyesebb üdvözetünket!

— **L. F.-nek**: Adni fogjuk.

— **N. F. M.** Jó kívánságát köszönjük. Ajánlatát szívesen vesszük.

— **Sp. Á.-nak**: Mint mai számunkban láthatja, — megelözték. Az öné is jó volt. Majd akad más?

— **Lévára**: A könyveket megrendeltük.

TARTALOM.

A gyufa-árus leányka. Gyermekegre. — Tél borult le. (Vers.) — A furfangos Kilinkó. Népmese. — Tatáriskola. (Képpel.) — Megérkezés a hidasnál. (Képpel.) — Farsangi versek. Vig király. (Képpel.) Álarozosbálban. Ki vagy? mi vagy? (Képpel.) — Borzasztó ébredés. (Kaland. Képpel.) — Téli mulatság. Vers. (Képpel.) — A lidércz. (Képpel.) — Kis köszöntő. Névnapi üdvözet. (Apámnak) — Egészségi tanácsadó. — Adomák. — Krónika. — A nagyvilágból. — Talányok. — Szerkesztőségi kis posta.

Figyelmeztetés. A szerkesztőség számára küldendő levelek ekkép czimezendők: **A „Kis Vasárnapi Ujság“ szerkesztőségének. Pest, egyetem-utca 4. sz.**

Felelős szerkesztő: **K. Beniczky Irma.**

Kiadó tulajdonos: **Heckenast Gusztáv.** Nyomatott saját nyomdájában. Pest, egyetem-utca 4. sz.